

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ГРАДЪТ

chitanka.info

Градът бавно отвори очи и се протегна лениво. Един-два задрямали гълъба се сепнаха и излетяха стремглаво, без да знаят накъде, само и само да бъдат по-далеч от източника на тревога, който се бе прокраднал тихомълком в сърцата им. Листата на дърветата във всички паркове зашумяха и се разтрепериха в изключителен синхрон — сякаш незнайна девойка бе прокарала ръка през косите им за секунда, след което бе изчезнала в предзалезната мараня. Фонтаните въздъхнаха и струите им бликнаха малко по-смутено, не толкова безгрижно и жизнерадостно, както по време на дневното господство на Човека. Тишината, която заля доскоро гръмогласния Град, бе всепоглъщаща, почти свръхестествена. Хората вече не бяха на смяна; ред беше на Града да се развихри.

Слънцето току-що беше залязло и полека-лека изгарящата топлина, която се разстилаше сред камъните, бетона и асфалта на Града като ревматизъм, започваше да отшумява. Един по един седемте ветрове плахо, но с чувство на собствено достойнство спираха да кривят въздишките си и започваха да обливат опустелите тротоари и улици със стенания и вопли. Луната, както винаги, страхливо се бе скатала зад последния останал на нощното небе облак и срамежливо надничаше иззад него. Дори прилепите се бяха покрили някъде — даже онази малка, нищожна частица от Древната Кръв на вампирската раса, която бе намерила убежище в тях, не бе достатъчна гаранция за безопасността им.

Градът се изправи. Стоманенобетонните му кости изпукаха зловещо, но издържаха. За пореден път. Пукотът накара милионите хора, изпаднали в полусънно — полукататонично състояние в леглата си, да потръпнат. На сутринта повечето от тях щяха да се оплачат едни на друг: „И тази нощ сънувах кошмар“... Градът съществуваше от хилядолетия, но досега никой не бе успял да разгадае причината на странните, периодично повтарящи се кошмари, които дебнеха в ъгълчето на съзнанието практически на всеки един от жителите и само чакаха точното време и място, за да протегнат хищните си лапи към сънищата и мечтите на хората.

А и в крайна сметка нямаше как някой да се досети за това. В университетите не обучават специалисти по психоанализа на Градове.

Градът се огледа наоколо — бавно и щателно, като самовлюбена тийнейджърка, излизаща на среща и желаеща да е перфектна. Всичко,

кажи-речи, бе тихо, с изключение на няколко плъха, безцелно тичащи насам-натам из онова, за което Градът мислеше като за свои Обувки, а хората наричаха „Онази Гадост Гетото“, както и едно ято свраки — гастролъори, които явно не бяха запознати с традицията/необходимостта да се покриват всяка нощ, за да не се тикат между шамарите. Тук-там се долавяше невидимото присъствие на две-три дузини котки, но Градът отдавна се бе отказал да се опитва да се храни с тях. Бяха прекалено... пикантни... за неговия вкус. Кучетата бяха друго нещо: мислите им бяха елементарни и плоски, изпълнени с робско подчинение, безпричинно чувство за вина и безмозъчна упоритост, отказващи да се учат от грешките си... С две думи — съвсем по човешки.

Градът бавно плъзна невидимите си пипала из съзнанията на хората. Това, което напипа, бе в състояние да влуди не само Град, но и цяла Планета. За щастие Градът бе свикнал — не изпадна в писъци и не припадна, както бе направила последната Планета, която бе поканил на интимна вечеря на свещи (е, на улични лампи, но важно бе посланието). Имаше логика: нервите на Планетата бяха органични, а неговите — от оптично влакно, електрически кабел и водопроводни тръби.

Тази вечер щеше да си направи истинско пиршество. Менюто бе изтънчено и обилно: пет-шест серийни убиеца за предястие; десетина празноглави нимфоманки и горе-долу още толкова лицемери — професионалисти за основно; трима все още неразкрити от докторите социопата и около дузина Анонимни Алкохолици за десерт... Дори имаше и бонус — онова, за което Градът обичаше да мисли като за коняче с кафенце след обилна вечеря: двама изнасилвачи — педофили, пуснати под гаранция от двама съдии със сходни хобита. Деја-ви: историята никога не спираше да се самокопира...

Но в края на краищата именно човешката предсказуемост и склонност към мерзост му осигуряваше питателна, макар и леко еднообразна диета.

Градът въздъхна с отегчение.

И започна да се храни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.